

تحقق آرزوی احمدرضا احمدی و حسرت نبودن داود رشیدی

احمدرضا احمدی اواخر دهه هشتاد نمایشنامه‌هایش را گردآوری کرد و آنها را به چاپ رساند. انتشار نمایشنامه‌های آقای شاعر برای بسیاری از دوستداران و دوستانش اتفاقی خجسته بود. آنان حالا می‌توانستند با وجوه دیگری از هنر این شاعر نامدار آشنا شوند. یکی از این دوستان هم داود رشیدی بود. هنرمند با سابقه تئاتر کشورمان که همیشه پیگیر نمایشنامه‌های تازه فارسی و فرانسوی بود.

به گزارش سایت خبری پرسون، نمایشنامه آقای شاعر ویژگی‌های خاصی داشت و احمدرضا احمدی هم که دوست دیرین رشیدی بود. پس جای درنگ نبود و آقای کارگردان برای اجرای این نمایشنامه با دوست شاعر خود گفتگو کرد و قول و قرار اجرا گذاشته شد.

اوایل دهه ۹۰ این موضوع به صورت رسمی در رسانه‌ها هم منتشر شد. حالا یک مساله مهم مانده بود؛ پیدا کردن بازیگر نقش شاعر برای بازی در این نمایش.

اما دیدن یک فیلم کوتاه، کار هر دو دوست را آسان کرد. احمدی بلافاصله بازیگر این فیلم را برای بازی در نقش شاعر مناسب یافت. رشیدی هم خودش اولین تماس را گرفت و کورش سلیمانی را برای بازی در این نمایش دعوت کرد. تجربه‌ای که می‌توانست برای این بازیگر، پر از شادکامی باشد اما گویی دایره قسمت بر وفق مراد آنان نچرخید و اجرای این نمایش میسر نشد.

با این همه، فکر و دل کورش سلیمانی پیش این نمایش و این نقش ماند تا جایی که بعد از حدود یک دهه، خودش آستین‌ها را بالا زد تا این نمایشنامه را روی صحنه بیاورد.

این بازیگر و که سابقه کارگردانی چندین نمایش را هم دارد، برای اجرای تازه‌ترین اثر خود سراغ نمایشنامه احمدرضا احمدی رفته و قرار است نمایش «فرودگاه، پرواز شماره ۷۰۷» نیمه دوم آذر ماه در سالن استاد سمندریان تماشاخانه ایرانشهر روی صحنه برود.

او در آغاز یادآوری می‌کند: قرار بود آقای رشیدی سال ۹۰ این نمایشنامه را اجرا کنند. ایشان به دنبال بازیگری بود که نقش شاعر این نمایشنامه را ایفا کند. از قضا آقای احمدرضا احمدی بازی مرا در یک فیلم کوتاه دیده بود و مرا به آقای رشیدی پیشنهاد کرد. برایم افتخار بزرگی بود بویژه اینکه آقای رشیدی هم خودشان با بزرگواری تماس گرفتند و قرار اجرا گذاشته شد ولی مدتی بعد اجرای نمایش منتفی شد که از این بابت، حسرت بسیار خوردم. دوست داشتم برای آقای رشیدی بازی کنم آن هم در نمایشنامه‌ای از آقای احمدرضا احمدی ولی میسر نشد.

سلیمانی که از آن دوره دلش با این نمایشنامه بود، در این سال‌ها چند متن دیگر روی صحنه برد ولی این دغدغه دست از سرش بر نمی‌داشت تا اینکه سرانجام امسال بخت این نمایشنامه باز شد و حالا در آستانه اجراست.

او ادامه می‌دهد: در تمام مدتی که رویای اجرای این نمایشنامه را داشتم، آقای احمدی هم دوست داشتند نمایشنامه‌هایشان روی صحنه بروند و همین جرقه اولیه اجرای این نمایشنامه شد.

سلیمانی هرچند پیش از این قرار بود شاعر این نمایش باشد ولی بهتر دید حالا که خودش کارگردانی کار را بر عهده گرفته، ایفای این نقش را به بازیگری دیگر بسپارد.

او در این زمینه توضیح می‌دهد: با وجود علاقه‌ای که به بازیگری دارم، ترجیح دادم در این نمایش بازی نکنم چون نیمی از انرژی‌ام صرف بازی خودم می‌شد و نمی‌توانستم کل تمرکز و انرژی‌ام را بر کارگردانی این کار بگذارم.

این کارگردان و بازیگر سپس از حضور موثر احمدرضا احمدی در فضای فرهنگی و هنری کشورمان می‌گوید: کسانی که فضای ذهنی ایشان را می‌شناسند، می‌دانند که آقای احمدی شاعری است که از دهه ۴۰ به عنوان چهره‌ای نوگرا در ادبیات ما شناخته شده‌اند. ایشان منبع نوری هستند، چه زمانی که با شعرهایشان، رنگی زیباتر به زندگی می‌بخشند، چه زمانی که در کانون پرورش فکری در سال‌های پیش از انقلاب، مسئولیت داشته‌اند و در دوره مدیریت خود بسیاری از هنرمندان از جمله آقای امیر نادری را دستگیری کرده‌اند و برای ساخت فیلم‌هایشان یا در تولید کاست‌های ارزشمند قصه و شعر کودکان، یاری‌شان داده‌اند. یعنی در جایگاه مدیریت هم تاثیرگذار بوده‌اند. حالا هم که موی سپید کرده‌اند، علاوه بر نوشتن، نقاشی هم می‌کشند.

سلیمانی، احمدرضا احمدی را انسانی پر تلاش و صادق می‌داند و اضافه می‌کند: شاید شعرهای ایشان در فضای روشنفکرانه مطرح باشد ولی محتوای آن کاملا مردمی است.

او با اشاره به دغدغه‌مندی احمدرضا احمدی در زمینه نوشتن نمایشنامه می‌گوید: این نمایشنامه‌ها سال‌ها در ذهن ایشان بوده تا اینکه اواخر دهه ۸۰ آنها را عرضه و منتشر کردند. نمایشنامه «فرودگاه، پرواز شماره ۷۰۷» هم کاملاً فضای شاعرانه شعرهای ایشان را دارد با شخصیت‌هایی بسیار جذاب.

سلیمانی که اجرای نمایش‌هایی مانند «فالو می»، «سکوت سپید» و «خرده نان» را در کارنامه هنری خود دارد، درباره مواجهه‌اش با متن احمدرضا احمدی می‌گوید: خیلی رویاپردازانه با این اثر رو به رو شدم چون در این متن، ذهن اجازه پرواز دارد. متأسفانه در این سال‌ها تئاتر ما از ادبیات و نوع نگاه جدی دارد دور می‌شود. البته کرونا با وجود مشکلاتی که ایجاد کرد، سبب شد کارهایی روی صحنه بیایند که دنبال خودنمایی و کاسبی نباشند.

او گرچه گروه بازیگران این نمایش را در روزهای آینده معرفی می‌کند، ادامه می‌دهد: نمی‌توانستم دوستانی را به همکاری دعوت کنم که آقای احمدرضا احمدی را نشناسند. ما گاهی برای اجرای تئاتر به جز خود این هنر، دلایل دیگری هم داریم. این نمایش نوعی ادای دین به ایشان است. هرچند کار درباره شاعران است، یعنی کسانی که از دیدن رنج مردم، رنج می‌برند، ولی برایم مهم است که شرافت هنری به طور کلی در آن مطرح می‌شود.

این کارگردان در ادامه با اشاره به دشواری‌های کار تئاتر در دوران کرونا خاطرنشان می‌کند: همه تلاش خود را به کار می‌گیریم تا بهترین خود را ارایه دهیم. تماشاگر همیشه قابل احترام بوده بویژه در این زمانه کسی که بلیت تئاتر می‌خرد و برای دیدن آن وقت می‌گذارد، خودش جزو کار است و ما هم تلاش می‌کنیم بهترین چیزی را که در توان داریم، به او ارایه دهیم.

کوروش سلیمانی در پایان می‌گوید: امیدوارم دوستان تجدید نظری در پروتکل‌های بهداشتی سالن‌های تئاتر داشته باشند. در حال حاضر ظرفیت سالن‌های تئاتر همچنان ۵۰ درصد است و لازم است نیمی از ظرفیت سالن برای رعایت اصل فاصله‌گذاری اجتماعی در دوران کرونا خالی بماند در حالیکه به عنوان نمونه این قانون در هواپیماها وجود ندارد و تمام ظرفیت هواپیماها پر می‌شود و این در حالی است که گروه‌های نمایشی در شرایط بسیار سخت اقتصادی، آثار خود را روی صحنه می‌برند و خالی ماندن نیمی از صندلی‌های سالن هم، آنان را در تنگنای بیشتری قرار می‌دهد.

نمایش «فرودگاه، پرواز شماره ۷۰۷» از نیمه دوم آذر ماه در سالن استاد سمندریان تماشاخانه ایرانشهر روی صحنه خواهد رفت.

منبع: ایسنا